

# Դանիելի Գիրքը — Թիվ յոթանասունչորս

Մարգարեական հանելուկի բացահայտումը. Եզեկիելի պոռթկումները, վերջին օրվա եկեղեցին և գազանի նշանը

Jeff Pippenger

2024-02-07

Եզեկիելի ութերորդ գլխի չորս պոռթկումները հանգեցնում են նրան, որ Աստծո վերջին օրերի Լաոդիկեական եկեղեցու առաջնորդությունը խոնարհվում է արևի առաջ և այդպիսով ընդունում գազանի դրոշմը: Հաջորդ գլուխը, որը նույն տեսիլքն է, ներկայացնում է նրանց, ովքեր Աստծո վերջին օրերի եկեղեցում ընդունում են Աստծո կնիքը: Քույր Ուայթը մեզ հայտնում է, որ Եզեկիելի իններորդ գլխի կնիքադրումը նույնն է, ինչ Հայտնության յոթերորդ գլխում ներկայացված կնիքադրումը: Աստված դատում է մի ազգի նրա երրորդ և չորրորդ սերնդում, և Եզեկիելի չորս պոռթկումները ցույց են տալիս ապստամբության այն չորս սերունդները, որոնք սկսվեցին 1863 թվականին, երբ Լաոդիկեական ադվենտիզմը ներմուծեց Ամբակումի երկու տախտակների կեղծօրինակը, որոնք տրված էին որպես Աստծո և Իր Ժողովրդի միջև ուխտի հարաբերության խորհրդանիշ, ճիշտ այնպես, ինչպես Տասը պատվիրանների երկու տախտակները տրվել էին հին Բարայելի սկզբում:

Ահարոնի ոսկե հորթը կեղծ պատկեր էր՝ ապստամբության խորհրդանիշը, որը դրսևորվեց հենց այն ժամանակ, երբ Աստված պատրաստում էր այն երկու տախտակները, որոնք ներկայացնում են խանդի ճշմարիտ պատկերը: Ահարոնի ոսկե հորթը նախապատկերում էր կեղծ 1863 թվականի քարտեզը, որը պատգամից հեռացրել էր Ղևտական քսանվեցի «յոթ ժամանակները», ինչպես նաև ժամանակին վերաբերող այլ մարգարեությունները: Այսպիսով, Լաոդիկեական ադվենտիզմը իր պատմության հենց սկզբում կանգնեցրեց խանդի մի պատկեր, ինչպես Ահարոնն էր արել հին Բարայելի սկզբնական պատմության մեջ, և ինչպես Հերոդովամն էր արել Եփրեմի հյուսիսային թագավորության սկզբնական պատմության մեջ:

Ղևտական քսանվեցերորդ գլխի «յոթ ժամանակները» ժամանակի մասին առաջին մարգարեությունն էր, որ Միլլերը առաջնորդվեց հասկանալու, և դա մարգարեական ժամանակի առաջին գոհարն էր, որ մի կողմ դրվեց 1863 թվականի ապստամբության մեջ: 1863 թվականը նշանավորեց Միլլերի երազի գոհարների ծածկման սկզբի և կեղծ գոհարների ու մետաղադրամների ներմուծման սկիզբը: «Յոթ ժամանակները» այն անկյունաքարն էր, որ շինարարները մերժեցին: 1863 թվականին հենց նրանք, ովքեր եղել էին Միլլերական տաճարի շինարարները, մի կողմ դրեցին «յոթ ժամանակների» անկյունաքարը, սակայն վերջին օրերում այդ քարն այժմ անկյան գլուխն է: Այդ քարը ներկայացնում էր Հավիտենական Վեմը, և այն նաև ներկայացված էր այն օրով, որ Տերն էր ստեղծել, որովհետև այն երկրի համար շաբաթվա հանգստի խորհրդանիշ էր: 1844 թվականին միլլերական ադվենտիզմը հանդիմանեց Երովաբովամի կեղծ երկրպագության համակարգը և առանձնացավ «ծաղրողների ժողովից», որոնք առաջին

հիասթափության վրա «ուրախացել» էին:

Շինարարներին հանձնարարված էր այլևս երբեք չվերադառնալ «ծաղրողների ժողովին», ինչպես որ Հուդայի մարգարեին հանձնարարված էր Երուսաղեմ վերադառնալ այլ ճանապարհով, քան այն ճանապարհը, որով նա հասել էր մինչև 1844 թվականը: Այն ճանապարհը, որով նա հասել էր մինչև 1844 թվականը, այն ճանապարհն էր, որից ինքը դուրս էր եկել, այսինքն՝ բողոքականությունը, և այդ պատմության մեջ բողոքականությունը դարձել էր ուրացյալ բողոքականություն: Շինարարներին պատվիրված էր այլևս երբեք չվերադառնալ «ծաղրողների ժողովին», և նրանց հանձնարարված էր չուտել նրանց կերակուրը և չխմել նրանց ջուրը: Շինարարները 1840 թվականին կերել էին այն փոքրիկ գիրքը, որ հրեշտակի ձեռքում էր, և այդ կերակուրը քաղցր էր նրանց բերաններում:

Մարգարեության ուտելն ու խմելը ներկայացնում է այն մեթոդաբանությունը, որով ուսումնասիրվում է Աստվածաշունչը: Միլլերի հետևորդներին տրվել էր Աստծո Խոսքն ուսումնասիրելու որոշակի եղանակ, և այդ կանոնները ծնեցին ամբողջովին այլ աստվածաշնչյան պատգամ, քան այն, որ ուրացող բողոքականության և կաթոլիկության աստվածաբանները ստեղծում էին իրենց ապականված մեթոդաբանությամբ: Շինարարները, որոնք նաև հրեացի մարգարեն են, չպետք է վերադառնային և ուտեին կամ խմեին ո՛չ ուրացող բողոքականության, ո՛չ էլ կաթոլիկության մեթոդաբանությունից: Սակայն հրեացի մարգարեն հենց այդ բանն արեց՝ այդպիսով ցույց տալով, որ Լաոդիկեական աղվենտիզմը 1863 թվականին պիտի աներ հենց նույնը, որովհետև 1863 թվականին նրանք գործածեցին ուրացող բողոքականության աստվածաբանական փաստարկները՝ մերժելու Միլլերի «յոթ ժամանակների» կիրառությունը, և այդպիսով կանգնեցրին Ահարոնի և Հերոբոամի նախանձի պատկերները: Այդ ժամանակ էլ սկսվել էր Լաոդիկեական աղվենտիզմի առաջին սերունդը:

Այն բանից հետո, երբ Հուդայից եկած մարգարեն փոխգործեց Հերոբոամի հետ, նա սկսեց իր վերադարձի ճանապարհը դեպի Հուդա, բայց երբեք չհասավ այնտեղ: Մարգարեն ներկայացնում է Լաոդիկեական աղվենտականությունը, որը, ըստ ներշնչման, մտավ միլլերական շարժման մեջ 1856 թվականին: Քույր Ուայթը երբեք չհեռացավ աղվենտականությունը Լաոդիկեայի հետ նույնացնելու դիրքորոշումից, և չկա աստվածաշնչյան որևէ վկայություն, թե Լաոդիկեան երբևէ փոխվում է: Կան անհատներ, որոնք դուրս են գալիս իրենց անձնական լաոդիկեական փորձառությունից, սակայն որպես եկեղեցի Լաոդիկեան պիտի դուրս թքվի Տիրոջ բերանից, որովհետև Լաոդիկեա նշանակում է «դատված ժողովուրդ»:

Աղվենտականությունը գործածում է այդ սահմանումը՝ պնդելու համար, թե ինքը ներկայացնում է այն եկեղեցին, որ գոյություն ունի երկնային սրբարանում դատաստանի ժամանակաշրջանում: Իրենց կուրության մեջ նրանք ընդունում են Լաոդիկեա անվան իմաստի Քննչական դատաստանի տարրը, բայց չեն կարող տեսնել Գործադիր դատաստանը, որ հստակ կերպով ներկայացված է իրենց անվան մեջ:

Եվ գրի՛ր Լաոդիկեցիների եկեղեցու հրեշտակին. այսպես է ասում Ամենը, հավատարիմ և ճշմարիտ վկան, Աստծու արարչության սկիզբը. Գիտեմ քո գործերը, որ ո՛չ սառն ես և ո՛չ տաք. կուզենայի, որ սառն լինեիր կամ տաք: Արդ, որովհետև գաղջ ես, և ո՛չ տաք, և ո՛չ սառն, պիտի փսխեմ քեզ Իմ բերանից: Որովհետև ասում ես՝ հարուստ եմ, հարստացել եմ և ոչ մի բանի կարիք չունեմ, և չգիտես, թե դո՛ւ ես թշվառ, ողորմելի, աղքատ, կույր և մերկ: Հայտնություն 3:14–17.

Հուդայի մարգարեն վերջիվերջո թաղվում է այն սուտ մարգարեի հետ, որը խաբեց նրան, որպեսզի ուտի նրա կերակուրը և խմի նրա ըմպելիքը: Նրանք երկուսն էլ հանգչում են միևնույն գերեզմանում, և Բեթելի սուտ մարգարեն (կեղծ եկեղեցին) նրա մահվան պահին նրան եղբայր է կոչում:

Եվ Բեթելում բնակվում էր մի ծեր մարգարե. և նրա որդիները եկան ու պատմեցին նրան այն բոլոր գործերը, որ Աստուծոյ մարդն այդ օրը արել էր Բեթելում. և այն խոսքերը, որ նա ասել էր թագավորին, դրանք ևս պատմեցին իրենց հօրը: Եվ նրանց հայրը նրանց ասաց. «Ո՛ր ճանապարհով գնաց նա»: Որովհետև նրա որդիները տեսել էին, թե որ ճանապարհով գնաց այն Աստուծոյ մարդը, որ եկել էր Յուդայից: Եվ նա ասաց իր որդիներին. «Թամբեցե՛ք ինձ համար էշը»: Եվ նրանք թամբեցին նրա համար էշը, և նա հեծավ նրա վրա, ու գնաց Աստուծոյ մարդու հետևից, և գտավ նրան կաղնու տակ նստած. ու ասաց նրան. «Դո՛ւ ես այն Աստուծոյ մարդը, որ եկել էր Յուդայից»: Եվ նա ասաց. «Ես եմ»: Այն ժամանակ նա ասաց նրան. «Եկ իմ տուն և հաց կեր»: Եվ նա ասաց. «Ես չեմ կարող քեզ հետ վերադառնալ, ոչ էլ քեզ հետ ներս մտնել, և այս տեղում քեզ հետ հաց չեմ ուտի ու ջուր չեմ խմի. որովհետև Տիրոջ խոսքով ինձ ասվել է. “Այնտեղ հաց չուտես և ջուր չխմես, և չվերադառնաս այն ճանապարհով, որով եկել ես”»: Նա ասաց նրան. «Ես էլ մարգարե եմ, ինչպես դու. և մի հրեշտակ Տիրոջ խոսքով խոսեց ինձ հետ՝ ասելով. “Նրան քեզ հետ քո տունը վերադարձրու, որպեսզի հաց ուտի և ջուր խմի”»: Բայց նա ստեց նրան: Եվ նա վերադարձավ նրա հետ, և նրա տանը հաց կերավ ու ջուր խմեց: Եվ եղավ, երբ նրանք սեղանի շուրջ նստած էին, որ Տիրոջ խոսքը եկավ այն մարգարեին, որ նրան հետ էր բերել: Եվ նա աղաղակեց Աստուծոյ մարդուն, որ եկել էր Յուդայից, ասելով. «Այսպես է ասում Տերը. “Քանի որ դու անհնազանդ եղար Տիրոջ բերանին և չպահեցիր այն պատվիրանը, որ Տերը՝ քո Աստուածը, պատվիրել էր քեզ, այլ վերադարձար, և հաց կերար ու ջուր խմեցիր այն տեղում, որի մասին նա ասել էր քեզ՝ ‘Հաց մի՛ կեր և ջուր մի՛ խմիր’, քո դիակը չի հասնի քո հայրերի գերեզմանին”»: Գ Թագավորաց 13:11–22:

1844 թվականի ամռանը երկրորդ հրեշտակի լուրը բաղկացած էր այն բանի նույնականացումից, որ բողոքական եկեղեցիները ընկել էին և դարձել կաթոլիկության դուստրերը: Միլլերական ադվենտիզմը տղամարդկանց և կանանց կոչ էր անում դուրս գալ այդ հարանվանություններից, որովհետև դրանցում մնալը նշանակում էր հոգևոր և հավիտենական մահ: Բեթելի սուտ մարգարեն ներկայացնում է այն կրոնական համակարգը, որ Հերոբոլամը հաստատեց Բեթելում: Դա մի համակարգ էր, որ կանգնեցրեց զազանին պատկեր, իսկ այն զազանը, որից օրինակ էր վերցվել, կաթոլիկության զազանն է: Բողոքականները շարունակում էին իրենց նույնացնել

որպես բողոքականներ, սակայն նաև շարունակում էին պաշտամունքի օր պահել արեգակի օրը, որը կաթոլիկության իշխանության նշանն է:

Բողոքականները պնդում են, թե իրենք բողոքականներ են, մինչդեռ «բողոքականի» միակ սահմանումն այն է, որ բողոքել Հռոմի դեմ, և այդպես նրանց դավանությունը Հռոմեական եկեղեցու պատկերն է, որովհետև նա էլ դավանում է, թե քրիստոնեական հաստատություն է, թեև այդ ՊՊության համար աստվածաշնչյան որևէ արդարացում չունի: Նրա ՊՊությունը հիմնված է ավանդության և սովորույթի դատարկ հեղինակության վրա, որն էլ նույն կեղծ հեղինակությունն է, որ գործածում է բողոքականությունը, երբ պնդում է, թե իրենք բողոքականներ են: Նույն տրամաբանությունն է, որ կուրացրել էր Յոթերորդ օրվա աղվենտիստներին՝ հավատալու, թե իբրև լաոդիկեցիներ՝ իրենք դեռևս գտնվում են ապահով ուխտային հարաբերության մեջ: Նույն կեղծ հեղինակությունն էր, որ հին Իսրայելն էր հռչակում, երբ ասում էր. «Տիրոջ տաճարն ենք մենք, Տիրոջ տաճարն ենք մենք»:

«Նախազգուշացումը հրեա ժողովրդի կողմից անուշադրության մատնվեց: Նրանք մոռացան Աստծուն և կորցրին տեսադաշտից այն բարձր արտոնությունը, որ ունեին՝ որպես Նրա ներկայացուցիչներ: Նրանց ստացած օրհնությունները ոչ մի օրհնություն չբերեցին աշխարհին: Նրանց բոլոր առավելությունները յուրացվեցին իրենց իսկ փառավորման համար: Նրանք Աստծուց խլեցին այն ծառայությունը, որ Նա պահանջում էր իրենցից, և իրենց մերձավորներից խլեցին կրոնական առաջնորդությունն ու սուրբ օրինակը: Ջրհեղեղից առաջվա աշխարհի բնակիչների պես նրանք հետևեցին իրենց չար սրտերի ամեն պատկերացմանը: Այսպիսով նրանք սրբությունները ծաղրանքի առարկա դարձրին՝ ասելով. «Տիրոջ տաճարն է, Տիրոջ տաճարն է, Տիրոջ տաճարն է սա» (Երեմիա 7:4), մինչդեռ միևնույն ժամանակ աղավաղում էին Աստծո բնավորությունը, անպատվում Նրա անունը և պղծում Նրա սրբավայրը»:

«Տիրոջ այգու խնամքը հանձնված այգեպանները անհավատարիմ գտնվեցին իրենց վստահությանը: Քահանաներն ու ուսուցիչները ժողովրդի հավատարիմ խրատիչները չէին: Նրանք ժողովրդի առջև չէին պահում Աստծո բարությունն ու ողորմությունը և Նրա իրավունքը՝ իրենց սիրո ու ծառայության նկատմամբ: Այս այգեպանները փնտրում էին իրենց իսկ փառքը: Նրանք ցանկանում էին յուրացնել այգու պտուղները: Նրանց մշտական հոգսն էր ուշադրությունն ու պատիվը դեպի իրենց գրավել»: Christ's Object Lessons, 292.

1863 թվականին միլլերականների շարժումն ավարտվեց, սակայն այն դեռևս 1856-ին դադարել էր լինել Ֆիլադելֆիացիների շարժում: Մովսեսի պատգամի («յոթ ժամանակներ») մերժումը, որը ներկայացվել էր Եդիայի (Վիլյամ Միլլեր) կողմից, մերժվեց, և այդ մերժումը հիմնված էր Բեթելի սուտ մարգարեի մեթոդաբանության վրա: 1863 թվականը 1798-ին սկսված վաթսուհինգ տարիների ավարտն էր և Եսայիայի յոթերորդ գլխի մարգարեության ավարտը:

Եվ եղավ Հուդայի թագավոր Օզիայի որդի Հովթամի որդի Աքազի օրերում, որ Արամի թագավոր Ռասիներ և Իսրայելի թագավոր Ռոմելիայի որդի Փակեհը ելան

Երուսաղեմի դեմ՝ նրա հետ պատերազմելու, բայց չկարողացան հաղթել նրան: Եվ Դավթի տանը լուր տրվեց՝ ասելով. «Արամը դաշնակցել է Եփրեմի հետ»: Եվ նրա սիրտը և նրա ժողովրդի սիրտը շարժվեցին, ինչպես անտառի ծառերն են շարժվում քամուց: Այն ժամանակ Տերը Եսայիային ասաց. «Դո՛ւրս ել հիմա՝ Աքազին ընդառաջ, դու և քո որդի Շեարջաշուբը, վերին ավազանի ջրանցքի ծայրին, լվացարարի արտի ճանապարհի վրա, և ասա՝ նրան. “Զգո՛ւյ՛ջ եղիր և խաղաղացի՛ր. մի՛ վախեցիր և մի՛ թուլասիրտ եղիր այս երկու ծխացող խանձած փայտակտորների ծայրերի պատճառով՝ Ռասինի, Արամի և Ռոմելիայի որդու բորբոքված բարկության համար: Քանի որ Արամը, Եփրեմը և Ռոմելիայի որդին քո դեմ չար խորհուրդ են արել՝ ասելով. «Ելնենք Հուդայի դեմ, նեղենք նրան, ճեղք բացենք նրա մեջ մեզ համար և նրա մեջ թագավոր կանգնեցնենք՝ Տաբեելի որդուն»: Այսպես է ասում Տեր Աստվածը. «Դա չի հաստատվի և չի կատարվի: Որովհետև Արամի գլուխը Դամասկոսն է, և Դամասկոսի գլուխը՝ Ռասինը. և վաթսունհինգ տարվա ընթացքում Եփրեմն այնպես պիտի կոտրվի, որ այլևս ժողովուրդ չլինի: Եվ Եփրեմի գլուխը Սամարիան է, և Սամարիայի գլուխը՝ Ռոմելիայի որդին: Եթե չհավատաք, անշուշտ չեք հաստատվի”»: Եսայիա 7:1-9:

Ութերորդ համարի վաթսունհինգամյա մարգարեությունը ցույց է տալիս, որ վաթսունհինգ տարվա ժամանակահատվածի «ընթացքում» տասը ցեղերից բաղկացած հյուսիսային թագավորությունը պիտի գերության տարվեր: Տեսիլքը արձանագրվեց մ.թ.ա. 742 թվականին, և տասնինը տարի անց՝ մ.թ.ա. 723 թվականին, Եփրայիմը ցրվեց և Ասորեստանցիների կողմից գերության տարվեց: Մ.թ.ա. 677 թվականին, վաթսունհինգ տարվա ավարտին, Մանասե թագավորը գերեվարվեց և տարվեց Բաբելոն: Մ.թ.ա. 742 թվականի ելակետը նշանավորում է Իսրայելի հյուսիսային թագավորության և հարավային թագավորությունների միջև քաղաքացիական պատերազմ, ճիշտ այնպես, ինչպես 1863 թվականը նշանավորում է Միացյալ Նահանգներում Հյուսիսի և Հարավի միջև Քաղաքացիական պատերազմի բուն կենտրոնը: Մարգարեությունը Եսայիայի կողմից հռչակվեց բառացի փառավոր երկրում (Հուդա), իսկ 1863 թվականի մարգարեությունը կատարվեց հոգևոր փառավոր երկրում (Միացյալ Նահանգներ):

Վաթսունհինգ տարվա մարգարեության մեջ կան երեք հանգրվաններ: Մ.թ.ա. 742 թվականի քաղաքացիական պատերազմին հաջորդում է տասնինը տարի անց հյուսիսային թագավորության ցրումը՝ Մ.թ.ա. 723 թվականին: Վաթսունհինգ տարիների ավարտին ցրվեց հարավային թագավորությունը: Մարգարեությունը, ներառյալ իր սկիզբն ու ավարտը, ներկայացնում է Աստծո երկու «բարկությունները»՝ ուղղված հյուսիսային և հարավային թագավորությունների դեմ, և այդ երկու բարկություններին իրենց ելակետերում նախորդում է տասնինը տարի, ապա դրանց կատարմանը հաջորդում է ևս տասնինը տարի:

Քիսատիկ ամբողջ կառուցվածքը ցույց է տալիս հյուսիսի և հարավի միջև մի քաղաքացիական պատերազմի ժամանակաշրջան, որը նշանավորում է սկիզբն ու ավարտը: Սկզբի և ավարտի միջնամասում քաղաքացիական պատերազմի երկու հակառակորդներն էլ տարվեցին գերության, և այն վաթսունհինգ տարիների

ընթացքում, որոնց ընթացքում նրանք իրենց փոխադարձաբար ցրված գերության վիճակից հավաքվում են մեկ ազգի մեջ, նրանք հասնում են 1863 թվականին, որը Ազատագրման հռչակագրի թվականն է, որով ազատ արձակվեցին ստրուկները: Բառացի Հուդայում քաղաքացիական պատերազմի մարգարեությունն իր ավարտին է հասնում հոգևոր Հուդայում տեղի ունեցող քաղաքացիական պատերազմով, որովհետև Հիսուսը միշտ որևէ բանի վախճանը ներկայացնում է որևէ բանի սկզբով, քանզի Նա է Ալֆան և Օմեգան:

1863 թվականի պատմությունը ներկայացված էր մ.թ.ա. 742 թվականի պատմությամբ, երբ Եսայիա մարգարեն, իր որդու հետ միասին, պատգամ հաղորդեց Հուդայի ամբարիշտ թագավորին (Աքազին): Հատվածում մ.թ.ա. 742 թվականը ներկայացված է Աքազ թագավորի վկայությամբ, որը Հուդայի թագավորն էր, և որը դադարեցրել էր Աստծո սրբարանի ծառայությունը ու իր քահանայապետին ստիպել էր Սիրիական տաճարի մի օրինակ կանգնեցնել Աստծո երկրային սրբարանի իսկ գավիթներում:

Չար արքա Աքազի պատմության մեջ (Եսայիայի մարգարեությամբ թվագրված մ.թ.ա. 742 թ.) Երուսաղեմի առաջնորդը Աստծո եկեղեցու մեջ ներմուծեց հեթանոսության (կաթոլիկության) պաշտամունքը, ճիշտ ինչպես Լաոդիկեական աղվենտիզմը վերադարձավ ուխտադրուժ բողոքականության մեթոդաբանությանը՝ մերժելու Եդիայի կողմից փոխանցված Մովսեսի պատգամը: Մ.թ.ա. 742 թվականին Եսայիան դիմակայեց Հուդայի չար արքային վերին ավագանի ջրանցքի ծայրին՝ լվացարարի արտի մոտ, և այդ անելիս իր որդուն իր հետ բերեց: Նրա որդու անունը նշան էր, և երբ Հուդայից եկած մարգարեն դիմակայեց Երոբովամ արքային, նա նույնպես նրան նշան տվեց:

Ահա ես և այն զավակները, որ Տերն ինձ տվել է, Իսրայելի մեջ նշանների և հրաշքների համար ենք Զօրքերի Տիրոջ կողմից, որ բնակվում է Սիոն լեռան վրա: Եսայիա 8:18.

Եսայիայի որդու «Շեար-Յաշուբ» անունը նշանակում է «մնացորդը պիտի վերադառնա»: «Վերադարձողները», որոնք կազմում են մնացորդը, նրանք են, ովքեր սպասում են Տիրոջը ուշացման ժամանակահատվածում:

Եվ ես պիտի սպասեմ Տիրոջը, որ ծածկում է իր երեսը Հակոբի տնից, և ես պիտի հուսամ Նրան: Ահա ես և այն զավակները, որ Տերն ինձ տվել է, Իսրայելում նշանների և հրաշքների համար ենք Զորաց Տիրոջից, որ բնակվում է Սիոն լեռան վրա: Եսայիա 8:17, 18

Երբ Եսայիան շփվում է ամբարիշտ Աքազ թագավորի հետ մ.թ.ա. 742 թվականին, նա ներկայացնում է նրանց, ովքեր «սպասել են», որովհետև բոլոր մարգարեները խոսում են վերջին օրերի մասին, և նրանք, ովքեր «սպասում են» վերջին օրերին, այն մարդիկ են, ովքեր կրել են առաջին հիասթափությունը: Երեմիան կարծում էր, թե Աստված սուտ է խոսել և անձրևը պահել է, իսկ Եսայիան կարծում է, թե Աստված «իր երեսը թաքցրել է Հակոբի տնից», սակայն Եսայիան վճռում է, որ պիտի սպասի և Տիրոջը նայի, ինչը ներկայացնում է «իմաստուններին» տեսիլքի ուշանալու ժամանակահատվածում: Նրանք, ովքեր իսկապես վերադարձան և գատեցին թանկագինը անարգից, ովքեր պետք

է դառնային Աստծո բերանը, կնքվեցին, և այդպիսով հակադրվում են նրանց, ովքեր ստանում են գազանի դրոշմը:

Եվ նրանցից շատերը պիտի սայթաքեն, և պիտի ընկնեն, և պիտի կոտորվեն, և պիտի որոգայթի մեջ ընկնեն, և պիտի բռնվեն: Կապի՛ր վկայությունը, կնքի՛ր օրենքը իմ աշակերտների մեջ: Եվ ես պիտի սպասեմ Տիրոջը, որ ծածկում է իր երեսը Հակոբի տնից, և ես պիտի հուսամ Նրան: Ահա ես և այն որդիները, որ Տերն ինձ տվել է, նշանների և հրաշքների համար ենք Իսրայելում Ձորաց Տիրոջից, որ բնակվում է Սիոն լեռան վրա: Եվ երբ ձեզ ասեն. «Դիմեցե՛ք ոգեհարցներին և գուշակներին, որոնք շնչում են և մրմնջում», մի՞թե ժողովուրդը չպետք է իր Աստծուն դիմի. մի՞թե ողջերի համար՝ մեռելների՞ն: Դեպի օրենքը և դեպի վկայությունը. եթե նրանք չխոսեն այս խոսքի համաձայն, պատճառը այն է, որ նրանց մեջ լույս չկա: Եսայիա 8:16–20.

Մենք կշարունակենք այս ուսումնասիրությունը հաջորդ հոդվածում:

«Սրանք Քույր Ուայթի խոսքերը չեն, այլ Տիրոջ խոսքերը, և Նրա պատգամաբերը դրանք ինձ է տվել, որպեսզի ես ձեզ տամ: Աստված ձեզ կոչ է անում այլևս Նրա հետ հակառակ նպատակներով չգործել: Շատ խրատ տրվեց այն մարդկանց վերաբերյալ, որոնք իրենց քրիստոնյա են անվանում, մինչդեռ բացահայտում են սատանայի հատկանիշները՝ հոգով, խոսքով և գործով հակազդելով ճշմարտության առաջընթացին, և անշուշտ ընթանում են այն ճանապարհով, որով սատանան է նրանց առաջնորդում: Իրենց սրտի կարծրության մեջ նրանք զավթել են մի իշխանություն, որ բնավ իրենց չի պատկանում, և որը նրանք չպետք է գործադրեն: Մեծ Վարդապետն ասում է. «Ես կքանդեմ, կքանդեմ, կքանդեմ»: Մարդիկ Բաթլ Քրիքում ասում են. «Տիրոջ տաճարը, Տիրոջ տաճարը մենք ենք», բայց նրանք սովորական կրակ են գործածում: Նրանց սրտերը Աստծո շնորհով չեն փափկեցվել և խոնարհեցվել»: Manuscript Releases, հատոր 13, 222.